

и Божимъ Митювъ трѣбва да се закара съ двамината, защото ги е придружилъ до Медвенъ.— Пакъ, захванаха да биятъ младежитѣ и да ги распитватъ, кой отъ тѣхъ е ходилъ въ Медвенъ. Тѣ никого неиздадоха. З. Кановичъ удостовѣряваше, че писмо приелъ отъ Медвенъ, въ което му бѣлѣжели, че и Божилъ ги придружилъ. Божилъ като мислеше, че е предаденъ каза:— наистина; азъ ходихъ но по търговия.—Меджлишѣтъ, по Захариевото надстояване, рѣши и Б. Митювъ да се закара на сутрината съ двамината уловени. Слѣдъ това всички си разотидоха. По вечерно врѣме Б. Митювъ и Василъ Тодоровъ минаваха по селскитѣ мостъ. Отъ прозорецѣтъ на оборѣтъ, дѣто бѣше затворенъ Д. Кукумяковъ, който съ ржкомахане досѣти Божила за да извѣсти въ Сливенъ за тѣхното улавяне. Б. Митювъ като узна каква е работата, разказа на Василъ Тодоровъ и Пенчо Божиловъ, наговориха се само тѣ да знаятъ, че послѣдний прѣзъ — нощъ безъ да го осѣтятъ други, ще замине за Сливенъ. Пенчу безъ да отлага, закрачи бързо и прѣзъ-нощъ безъ да гледа пѣтъ, прѣзъ гората отиде за Сивенъ. На сутрината Б. Митювъ хванатъ отъ двама заптии, затвори го въ другитѣ оборъ при Д. Сжбевъ. Слѣдъ малко извадиха тримата и съ корави вѣжя вързаха имъ ръцетѣ на опѣкъ. Двама Българи (Тодоръ Дрековъ и Стоянъ Пацека) и едно Турче (Аптю Османовъ) ги подкараха прѣзъ баирѣтъ, на Севѣръ отъ селото, за да не се научи никой отъ тѣхнитѣ роднини и приятели. Обаче извѣстието за тѣхното закарване скоро се разчу. Додѣто да стигнатъ до *Стражескиятъ лозя*, разселихтенитѣ имъ отъ бѣгъ роднини ги настигнаха и всѣкой оплакваше горчиво това имъ немилостиво поругание отъ тѣхнитѣ селени, и като се опростиха възвърнаха се въ селото. Подиръ единъ часъ мъчно пж-